

Zomereren in

strandcabine

Terwijl Christiaan de staak van zijn windscherm in het strangezand aan het beuken is, ligt vrouwtje Edith Burssens lief en aardig haar 'Zeewachtje' van naadje tot draadje op te snoeperen. Zonnen aan zee in en rond een strandcabine is voor Christiaan Hollebeke hét einde van alle ontspanningen met petanque, zwemmen, volley en een babbeltje slaan als aangename bijhorigheden. Waarbij het van top tot teen genieten van mooie meisjes tot de tofste alledaagsheden behoort. Zijn eerste vrouwtje Nicole Devuyst, die hem een knappe dochter Carine schonk, overleed op haar 39e. Naderhand hertrouwde Christiaan met Edith Burssens : "mijn twee echtgenotes waren van Brugge afkomstig, waren allebei voetballiefhebbers en en allebei even lief. Stel dat ik moest kiezen, ik zou echt niet weten wélke ik zou moeten nemen. Ze hebben allebei dezelfde charmante uitstraling..."

Hebben we het over Christiaan Hollebeke dan hebben we het over "geen gewonen", zo entoesiast hij zich voor een zaak kan inzetten en zo verrot moeilijk hij het heeft om onrechtvaardigheden te slikken. Toen hij in zijn vierde humaniora gebuisd werd voor liturgie, liet hij het college voor wat het waard was om in de kortste keren ter militaire school te trekken. Toen Christiaan Hollebeke op zeker moment arbiter werd, zat het er bij hem ingebakken dat hij te allen tijde voor twee ploegen moest fluiten. In 1988 nam hij Oostende in zijn meest voluptueuze toeristische eigenheid tot zich toen hij zich een strandcabine permitteerde. Toen de aanvankelijke huurprijs van 8.900 fr. voor de grond in 1991 opsloeg tot 15.500 fr. en hij één jaar later hiervoor zelfs 20.400 fr. moest neertellen, was de maat vol. Er werd een comité opgericht dat de prijzen terug naar socialer normen omhoog.

Amper zes toen de tweede wereldoorlog losbarstte, was Christiaan Hollebeke de neef van ASO-voetballer Jean Sabbe en basketters Roland en Freddy Buysse. Tijdens de bezetting werd broer Roger verplicht tewerkgesteld in Duitsland, alwaar hem trouwens een zwaar ongeval overkwam. Thuis was men wel twee jaar zonder nieuws van Roger...

— „Waar de oorlog vader Henri Hollebeke al geen goed deed, geraakte de metsers door dit voorval nog dieper in de put. Twee jaar na de bevrijding overleed Henri al te vroeg op zijn 46e, vrouwtje Yvonne Sabbe en haar twee zonen achterlatend.”

Kerkstoelen priemden reetjes in mijn kniën...

Voor de ogen van de mensen was Christiaan een braaf doetje, maar in werkelijkheid kon het achterkomertje een heel lastig ventje zijn. Als jonge gast had hij het op de lederen bal begrepen en deed dusdanig bij de kadetten en scholieren van ASO techniek en vechtlust op. Op zijn 16de trok hij evenwel Gentwaarts naar het leger in de school voor kandidaat-onderofficieren. Maar dat is een ander verhaal...

— Christiaan: „Dat sproot voort uit mijn opstandigheid tijdens mijn collegejaren, toen onze sportambities beknot werden. De collegestudenten gingen wekelijks twee namiddagen shotten op het strand... hetgeen de gedreven jeugdvoetballers weghield van de ASO-trainingen olv. Thuur Defer. We moesten met het college op het strand zijn.”

— **De tijd dat er in een college nog niet aardig wat gebeden en gepreveld werd?**

— Christiaan: „Toen we de zondag wilden voetballen met de provinciale kadetten — redelijke reeks — moesten we de toelating vragen... gezien we 's zondagsmorgens om 7 u.30 de mis bijwoonden in de Sint-Janskerk... en we vervolgens om 10 u. ook in de hoogmis aanwezig hoefden te zijn. Hierna vingen om 14 u.30 in het college het lof en de vespers aan. Dat was een *gedwongen* ritueel dat me danig de strot uitkwam...”

— **Wat deed de emmer overlopen?**

— Christiaan: „Het feit dat ik in mijn laatste humaniorajaar gebuisd werd in liturgie en ik zowaar niet anders kon dan mijn examen volledig te herdoen. Ik had een hekel aan liturgie en een afkeer om naar

de kerk te moeten gaan. Bidden alhier en bidden aldaar; een gebedje als de dag begon en prevelend de schooldag uitlopen... Moest je aan mijn kniën voelen dat zou je beslist nog de reetjes voelen die de kerkstoelen er in die dagen ingepriemd hebben... Ik heb helemaal niets tegen het geloof. Het onderwijs in het college vond ik zelfs een van de betere onderwijstakken. Het was de overmatige discipline die leidde tot de verschrikkelijke degoût.”

Het is de supporter die moet leren verliezen

Toen een kniekwetsuur een punt achter Christiaans voetbalcarrière zette, kwam oom Pierre Fontaine — toendertijd gekende voetbalreferee in de contreien — zijn neef ter hulp. Wordt scheidsrechter zei hij, je hebt er de capaciteiten voor. Eigenlijk had nonkel gelijk, want in de kortste keren liep Christiaan als fluitenier tussen de krijtlijnen.

— **Welke perspectieven ontdekte je als arbiter, waar je als voetballer als het ware aan voorbij gaat?**

— Christiaan: „Dat je in de allereerste plaats voor twee ploegen arbitreert. Flagranter tegenstelling met je gedrag als speler, waar je je totaal inzet voor één ploeg. Als scheidsrechter moet je leren de wedstrijd een verloop te geven, waarbij er geen bevooroordeelden zijn. Uigejouwd? Mens, als je nooit uitgefloten werd ben je geen goede scheidsrechter geweest. Zoals in het gewone leven, kun je ook op de grasmat niet voor iedereen goed doen. De moeilijkheid voor een referee is altijd, dat hij in een zeer korte tijd vaak heel zware beslissingen moet nemen...”

— **Nooit het hazenpad moeten nemen?**

— Christiaan: „Eén keer, in een partij van Snaaskerke tegen Sinte-Kruis wanneer ik in de laatste minuut, bij 1-1 stand, een strafschop tegen het thuisspelende Snaaskerke floot. Dat was toen in Vierde Provinciale én in het prille begin van mijn carrière. Ik wist dat er controle was van meneer Vandelacluze — die me naderhand trouwens een zeer goede kwotering toebedacht — en wou het dan ook té goed doen. De rijkswacht van Oostende heeft me moeten ontzetten.”

— **Hoe eerlijk is de sport vandaag nog na Anderlecht-praktijken en geëposofte tourschandalen?**

— Christiaan: „De vraag die ik mij daarbij altijd stel is, in hoever zijn de sporters hierbij betrokken... en welke vat heb je er nog op? Kan het vermeden worden? De dag van vandaag wordt er zoveel van de supporter geëist. Ze willen altijd maar beter, méér en vóder. Naar mijn oordeel is het hoogtijd dat de supporter moet leren verliezen. De aanhanger moet leren aanvaarden dat zijn sportieve oogappel niet altijd kan winnen... en dat een teleurstelling dedju het einde van de wereld niet is!”

Toen Christiaan in 1957 vernam dat zijn baas en adjudant in het militaire kamp van Lombardsijde, zijn strandcabine in Oostendse niet meer gebruikte... en mama Hollebeke dit te weet kwam, zei ze onmiddellijk: waarom zouden wij dit zalig ding niet kopen?

In vaders tijd was strandcabine gewoon super de luxe

Zo kwam het dat Christiaan in die dagen voor de prijs van 1000 fr. eigenaar werd van een strandcabine. Dat was in een tijd dat het stedelijke *Bad & Strand* 500 fr. vroeg voor de standplaats... en de huurder eenderwaer zijn cabine op het Oostendse strand mocht plaatsen.

— **Hoe lang ging die goeie ouwe cabinetijd mee?**

— Christiaan: „Ik denk dat in de late sixties *Bad & Strand* werd overgenomen door de *Firma Vandeveldde*. Vanaf dit ogenblik is het systeem van de openbare aanbestedingen in voege getreden. Het weze gezegd, dat de openbare aanbestedingen op zich en het las-

tenboek vanwege de Stad Oostende ten opzichte van de concessiehouder niet slecht... maar integendeel zeer goed was. Het ontoelaatbare, zeg maar verwenselijke zat hem in de *misbruiken en het gemis aan controle vanwege de stad.*”

— **Verklaar je nader?**

— Christiaan: „Strooien mannen boden tot een bepaald bedrag... en trokken zich dan terug, met het gevolg dat de rest van de mensen verder moest bieden wilde men nog een plaats hebben. Wat werd er toen geruzied, gevloekt en vervloekt... Wat meer controle van stadswege had dergelijke toestanden natuurlijk onmogelijk gemaakt.”

— **Is het qua strandcabines vandaag allemaal dik in de sacoché?**

— Christiaan: „Nu betaal ik 9.400 fr. standgeld en vind dat goed. De vraag blijft: zal dit binnen hier en vijf jaar nog altijd zó zijn? Let op, iemand die geen eigen cabine heeft, staat dan nog voor de onkosten van het huren van een cabine.”

— **Zijn strandcabines een verworven recht?**

— Christiaan: „Dat is blijkbaar een misverstand. Omdat ze nu al 30 of 40 jaar op dezelfde plaats staan denken bepaalde mensen dat dit een verworven recht is. Dat is totaal onterecht. Het is niet omdat ge 35 jaar de tegemoetkoming krijgt uw cabine daàr te mogen zetten dat je dit als een recht moogt beschouwen...”

— **Nog onweerswolken aan de hemel?**

— Christiaan: „Ons strandactiecomité in 1992 opgericht is nog altijd actief. We ijveren nog altijd voor het téveel aan huurgelden die bij de aanbestedingen van 1993 en 1994 van onze mensen werd geëist. Dat trek- en duwspelletje tussen het schepencollege en de Firma Vandeveldde concreetseert zich voor ons in één vraag: Mijnheer Miroir, houdt gij uw beloften? Zo ja, asjeblijf, voor wanneer zal 't dan wel zijn zeg?”

Oostendse 'plage' is uniek

Volgens Christiaan Hollebeke is het Oostendse strandcabinepark uniek. Daar kan geen enkele ander land aan. 'Wanneer het mooi weer is', zwouner reeds honderden en dui-

zenden, 'zou ik mijn cabientje in Oostende zelfs niet voor een plek in Benidorm willen ruilen.' Hoe graag ze ook overwippen naar het Spaanse zó gloeiende mini Las Vegas!

— **Je stond bij de vorige gemeenteraadsverkiezingen op de SP-lijst. Hoe kritisch ben je over je stad?**

— Christiaan: „Hoelang zal het nog duren dat we, zoals weleer, de gewone politieagent terug op straat zullen zien. Natuurlijk zal dit véél geld kosten: beloof de mensen evenwel geen veiligheid als je het personeel niet hebt om veiligheid te waarborgen. *Hondenpoep*? In de Elisabethlaan plaatste men een rustbank voor de oudjes. Maar vijf meter vóder zette men een hondentoilet tussen palen en moesten de menskes verder maar in een rotzooi van hondenstront een luchtje scheppen.

Jamaar, jou sosjes zitten toch in het bestuur? Weet je wie de échte macht uitmaakt in een stad? Dat is de administratie, die totaal verkeerd loopt en nog meer tegendraads handelt.

De administratie — *vierde macht* — waar niet altijd rekening mee wordt gehouden, maar die toch zoveel in de pap te brokken heeft. Stadhuis, OCMW en heel de état-major loopt met zijn kop tegen de administratiemuur...”